

HI HA UN LLEVAR,SE

Un relat de: [Francesc Piñol](#)

Hi ha un llevar-se
Dels somnis pel matí, un grapejar
L'esmorzar,
Sortir a la fosca dels carrers.
Hi ha un deixar-se al jaç,
Amb l'oblit embolicada
Als llençols L' IDENTITAT

Amb els dits plens
De desig,
Ressegueixo els camins
De platja humida,
Que em portaran a tu.
I la tendresa del silenci
Obrirà els finestrons,
Que en la travessia
Voldran la llum.

Cap silenci no em tempta com aquest
De moviments plens d'inusitada
Violència, que anem provocant sense
Pudors.
Cap silenci, que no sigui ple del bleix
Amarat, del desig del teu cos nu.

....I els remors constants
Faran bressol. Els reflexes
Ens tancaran en caixes de quietud.
Tovalles de fosca pintaran els mars
Planyran les deesses

....I escoltarem a Venècia.

Hi ha un cansanci que
S'arrapa a la pell
Com un amant cansat de tant d'amor..
Hi ha un deixar-se anar, un trepitjar
Per hores de carn oberta,
Hi ha un no res,
Absolut, imperceptibles a l'hora..
Existeix el vençut que es doblega
Lentament, sense sapiguer
On es el fons.
Hi ha un dolor quotidià que s'arrela
Un sapiguer.te veritablement mort,
Un divagar sense raons ni besllums.
Un haberse perdut sense arribar a
Sapiguer de l'amor.
